

Shelly
Kingová

Okamžik všeho

HOST

The background of the image is white and decorated with several teal-colored rectangular bars of varying lengths and orientations, scattered across the page, resembling confetti or streamers.

Okamžik
všeho

Shelly
Kingová

Okamžik všeho

BRNO 2015

The Moment of Everything

Copyright © 2014 by Shelly King

Translation © Martina Šímová, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-616-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-617-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-618-2 (Formát MobiPocket)

Mámě, která vždycky tvrdila, že bych měla psát

Kde jinde je lidská povaha tak slabá jako
v knihkupectví?

HENRY WARD BEECHER

Connie totiž přijala měřítko mladých:
přítomný okamžik znamená všechno. A jeden
okamžik následuje za druhým a nemusí
k sobě navzájem patřit.

DAVID HERBERT LAWRENCE,
MILENEC LADY CHATTERLEYOVÉ

Aby ses pro mě stala nezbytnou

Láska nám objeví to, co nevíme,
že chceme.

HENRY

Knihy nemění lidské životy, ne tak, jak si všichni myslí. Čtení románu *Na ostří nože* během letu první třídou do vyhlášeného meditačního střediska nebo knihy *Pod ochranou nebe* na porozvodové výpravě za zbylými sněhy Kilimandžára vás neučiní o nic osvícenějšími než bláznivá jízda v čajových šálcích v Disneylandu. Je mi líto, ale taková je pravda. Použité knihy, které u nás ve Vážce prodáváme, nejsou prodchnuté větší dávkou moudrosti než panensky neposkvrněné výtisky z obchodu Knihy & hudba Apollo. Naše knihy jsou zkrátka jen levnější a ohmatanější. Ale lidé k nám chodí. Neustále mě žádají o elixíry z papíru a slov, kterými by zmírnili svá zklamání a vzkřísili dávno vyhaslé vášně. Přicházejí, protože jsou přesvědčeni, že mi jedna kniha změnila život. Nerozumějí tomu. Ta kniha s tím neměla nic společného.

Když se ohlédnu zpátky do minulosti, není snadné vypíchnout okamžik, kdy se věci daly do pohybu. Možná to bylo v den, kdy mě v ArGoNet Software dočasně propustili, možná když jsem poprvé potkala Huga, anebo

ještě dřív — poté, co jsem se přestěhovala z Jižní Karolíny do Silicon Valley. Všechno však nejspíš začalo jednoho pátečního odpoledne, kdy jsme s Hugem seděli v křeslech na rozvrzané dřevěné plošině ve výloze Vážky, obchodu s použitými knihami. Antikvariát stál na Castro Street ve městě Mountain View v srdci Silicon Valley. Kolemjdoucím oblečeným do košilí s jmenovkami společností Google, Yahoo! a Intuit se naskytl následující pohled: plešatící Hugo s vlasy staženými do culíku čte ošuntělé vydání prvního dílu *Waverleyho* a vedle něj já, čtyřiatřicetiletá šedivějící ženská, v děravém triku s logem kapely Rush po bývalém příteli a v obtažených džínách. Jako nezaměstnaná jsem přibrala pěkných pár kilo, takže mi začínaly být docela těsné. Na vysedávání to bylo dost divné místo, celému světu na očích, jenže dvě židle vedle sebe se ve Vážce nikam jinam nevešly. Veškerý prostor zabíraly knihy.

Léto 2009 nebylo stejné jako před osmi lety, kdy se to v Silicon Valley hemžilo mátožnými lidskými pozůstatky velké internetové horečky, bubliny, která konečně splaskla. Společnosti tentokrát neselhaly. Jednoduše propustily polovinu svých zaměstnanců s vysvětlením, že „nedobrovolné vyřazení z výplatní listiny“ jim všem umožní „hledat si nové příležitosti“. Já jsem se schovávala ve Vážce, četla jsem milostné romány a čekala na Další velkou příležitost. Takovou situaci jsem nezažívala poprvé.

Jenže od doby, kdy ArGoNet přesunul mé pracovní místo do Indie, uplynulo už šest měsíců. Přestala jsem se stravovat v restauracích, vzdala jsem se pedikúry a nakonec i kabelové televize. Hugo mi řekl, že jen

čekám na to, až mi svět nabídne dobrodružství, o jakém se mi ani nesnilo. Podle své matky jsem se jenom flákala.

Zrovna jsem měla rozečtený *Vzdor*, jeden z milostných románů, které jsem ve Vážce ten týden ukořistila. Mezi mými dalšími úlovkami bylo *Vykoupení*, *Bandita* a *Zrada královny pirátů*. Knihy o moderních ženách s obrázky koktejlů a bot na jehlách na obálce mě nezajímaly. Toužila jsem po dobrodružích s mužnými hrudníky a hrdinkách, jejichž korzety praskají ve švech. Nejspíš jsem byla v tomto směru staromódní.

Když jsem to ráno dorazila do Vážky, vytáhla jsem *Vzdor* z přeplněné kartonové krabice stojící vedle polkadny. Milostné romány, taška po dvou dolarech, hlásala cedulka. Na obálce *Vzdoru* byla nádherná rusovláska s ňadry přetékanými přes okraj alžbětinských šatů. Opodál stál muž svlečený do půl těla, účes ve stylu Bon Joviho v šestaosmdesátém, a měřil si ji hrozivým pohledem. Anebo vášnivým? Občas jsem to vážně nedokázala rozlišit.

Samozřejmě jsem četla i jiné knihy. Spousty knih, všechny možné žánry, jaké si jen dovedete představit. Milostné romány jsem ale zbožňovala. Byl to zvláště uklidňující pocit mrknout jedinkrát na obálku a okamžitě vědět, o čem celý příběh bude. Nejdřív přišly politické intriky, které od sebe hrdiny odloučily. Pak nastoupily protichůdné závazky, zatvrzelá srdce, případně vynucené zasnoubení s finančně zabezpečeným, avšak morálně i fyzicky odpudivým nápadníkem. Následovalo několik letných schůzek, až nakonec zasáhla mocná bouře a uvěznila milence v jeskyni, stodole nebo pastýřské boudě, a pak už vás čekaly jen vyboulené

kalhoty, růžové bradavky a rytmické pohyby staré jako láska sama. Nebyl to zrovna Shakespeare, ale v soutěži o to, jak zabít odpoledne, taková kniha rozhodně porazila LinkedIn.

Byla jsem zrovna uprostřed vrcholného klání, když tu se před výlohou zastavila majitelka obchodu s přáníčky, který stál jen pár ulic od našeho antikvariátu. Zaklepal na sklo a zářivě se usmála na Huga. Ten nehnul ani brvou. Dloubla jsem do něj. Konečně si přáníčkové dámy všiml, opětoval její úsměv a poslal jí vzdušný polibek.

„Víš o tom, že na dnešní večer chystáš hlavní chod à la Hugo pro tu realitní makléřku, co se tady stavovala?“ zeptala jsem se.

„Maggie, až budeš v našem věku, pochopíš, že nevědomost je často osvobozující,“ prohlásil a vrátil se k dramátům sira Waltera Scotta, která měl pečlivě vybalancovaná na vypouklém břichu. Byl zrovna po vydatném čínském obědě a měkký špek mu přetékal přes rozepnutý opasek. Ještě jsem neviděla, že by si oblékl něco jiného než džíny a obnošenou bavlněnou košili s vykasanými rukávy. Táhl mu na šedesát a na čtení nosil brýle s černými obroučkami, vypadal v nich jako ředitel nějakého odlehlého internátu, kam se v anglických románech posílají děti. Takový pan Chips v sandálech.

Vrátila jsem se ke *Vzdoru*. Vážka mě milostnými romány horlivě zásobovala. Byly všude: nacpané mezi manuálem pro majitele chrysleru z jedenašedesátého a průvodcem tantrickým sexem. Pod pokladním pultem vedle krabice od receptů, kde Hugo schraňoval evidenční kartičky, aby měl přehled o vykoupených knihách.

V sesuvu brožovaných knih, který způsobil Grendel, kocour, jenž patřil k obchodu a mezi regály se pohyboval se stejnou lehkostí jako kdysi jeho páníček. Hory knih ve Vážce byly vyrovnané v odděleních ve tvaru písmene L a dohromady tvořila hotový labyrint. Obtáčela se kolem sebe jako ulity, podobné těm, které jsem v dětství sbírala na plážích Jižní Karolíny. Mezi regály jste mohli ve snaze nalézt určitou knihu strávit celé hodiny nebo i dny. Obecně bylo mnohem jednodušší vzít zavděk tím, co vám zrovna padlo do ruky, než se pokoušet najít něco konkrétního.

Za den jsem zvládla dva nebo tři romány. Poslední poloprázdná stránka na mě měla doslova metamfetaminový účinek. Každý softwarový programátor by dal nevímco za to, aby podobného efektu dosáhl u uživatelů. Bylo to, jako kdyby se vám podařilo v kytarovém simulátoru Guitar Hero bezchybně zahrát skladbu „Sudden Death“ nebo si ve FarmVille vydělat na růžovou krávu. „Konečně,“ řekne závislák uvnitř vás, „jsem to dokázal. Můžu s tím přestat a trávit čas třeba řešením otázky světového hladomoru.“ Jenže to neuděláte. Čeká vás ještě celá řada falešných kytarových sól či virtuálních neonových kurníků anebo, v mém případě, pirátů, které je třeba svést. Copak se tomuhle v opravdovém světě něco vyrovná? Tenhle návyk doháněl mého bývalého přítele k šílenství. Bryan byl iOS programátor a vytvářel knihovnu pro zpracování čárových kódů, která byla určena k nahrávání nutričních dat pro balené potraviny. Tu pak prodával do dietních aplikací za hromady peněz. Milostné romány mu dávaly podobný smysl jako playstation kolibříkovi. „Úspěch musí být tvůj denní chleba,“

říkával mi. „Tvůj nový džob je najít si práci.“ V takové chvíli bylo těžké se mu přiznat, že se právě ulívám ze své „nové práce“ ve Vážce. A tak jsem mlčela. Pak byl sex. Pro chlapa je v podstatě nemožné poukázat na nedostatky vašeho časového plánu, když se spolu řítíte po orgastickém skokanském můstku. Byli jsme spolu dva roky. Před pár měsíci se přestěhoval do Austinu, aniž by se jedinkrát zmínil o tom, že by mě vzal s sebou. Byl to milý kluk. Jako všichni. Jenže do Silicon Valley se nikdo nepřicházel zamilovat.

Vrátila jsem se k souboji, když vtom mi někdo zezadu kopl do křesla. Otočila jsem se a upřela na Jasona hrozivý pohled. Černé triko s nápisem Babylon 5 mu viselo kolem párátkových paží, v ruce svíral brožovaný výtisk velikosti balíku slámy, na jehož obalu se to jen hemžilo futuristickými rytíři. Zdál se mi takový nemastný neslaný — tmavé nepoddajné vlasy, kůže jako břicho sumce a jeho hlava působila dojmem, že mu ji sešrotovali ve svěráku. Měřil sotva pět stop, trochu kulhal, končetiny mu trčely do všech stran v prapodivných úhlech, zkrátka a dobře vypadal jako někdo, koho napůl udupal splašený kůň táhnoucí bryčku.

„Už jsi skončila?“ zeptal se Jason.

„Cože?“

„S tím křeslem. Už jsi s ním hotová?“ Jednotlivá slova vyslovoval přehnaně zřetelně, aby mi dal najevo, za jakého pitomce mě má. Ve Vážce byla jen dvě křesla: hrachově zelená relikvie s prodřenými opěrkami pro ruce, na té jsem seděla já, a její parták, Hugův modrý ušák, z nějž vypadávaly kousky polstrování a stávaly se tak nedílnou součástí koberce.

„Ještě tři stránky do konce kapitoly.“ Vrátila jsem se ke svému souboji.

Jason křeslo obešel a sklonil se nade mnou jako gotický chrlič.

„Sedíš tu celý den.“

Podívala jsem se na Huga, který byl zabraný do své knihy a předstíral, že nejsme ve stejné místnosti.

„Jsem zákazník,“ řekla jsem Jasonovi.

„Hovno. To by sis musela něco koupit.“

V tom měl pravdu. Hugo mě nechal ve Vážce vysedávat celý den, aniž by čekal, že si něco koupím. Jako můj domácí v malém dvojdomku o pár ulic dál, kde jsme oba bydleli, měl plné právo se obávat, že jsem hledání práce nadobro vyměnila za čtení milostných románů. Peníze na nájem se nedaly jen tak vycucat z prstu. O placení se nikdy nezmínil. To se však mohlo brzo změnit, pokud už by se mi příští měsíc nepovedlo vyjít s posledními úsporami a podpora v nezaměstnanosti od zbankrotovaného státu Kalifornie by dorazila opět pozdě.

„Za minutku jsem hotová,“ řekla jsem Jasonovi a znovu se vrátila k souboji, který mě naštěstí nestál ani cent.

Jason mi vytrhl *Vzdor* z ruky, oddusál s ním k pokladně a přidržel ho před obličejem ženě, která se zrovna přehrabovala v krabici plné dvoudolarových milostných románů.

„Tuhle už máš, Glorie?“ zeptal se jí.

Gloria si hromadu úlovek přitiskla na obrázek kočky na svetru a začala si číst zadní stranu obálky mé knihy.

Vyskočila jsem z křesla a sjela po zábradlí jako kapitán Blood z vrcholku stěžně.

„Tohle by se vám nelíbilo.“ Přistála jsem před Glorií. „Vážně, hrdinka má uhry a hrdina je skrček. Padouch ani nestojí za řeč. Je jen trochu nepříjemný, prostě takový bručoun. Žádné dobré čtení, fakticky. Najdu vám něco lepšího, něco na způsob neurvalého irského vzbouřence, který se snaží pomstít vraždu svého otce a zároveň odolává svodům krásné dcery svého nepřítele.“

Gloria na mě překvapeně mrkala, přičemž Jason využil situace, prohnal se kolem nás a zuchl do mého křesla. Otočila jsem se zpátky ke Glorii v okamžiku, kdy si strkala *Vzdor* do přečpané tašky s logem Národního veřejného rozhlasu. Pleskla o pult dvěma dolary v drobných a vyvlekla se i s objemným nákladem na Castro Street.

Hugo se zvedl ze svého křesla, poplácal mě po rameni, jako by říkal „buď trpělivá a svět se postará“, a došel k pultu, aby dal Glorii drobné do pokladny. Já jsem mezitím v dvoudolarové krabici popadla *Ďábelské srdce* a vrhla se k uvolněnému křeslu.

Přečetla jsem z *Ďábelského srdce* asi padesát stránek, když vtom mi zaječel iPhone: „Je soudný den! Hříšníci, kajte se!“ Vytáhla jsem telefon z kapsy a spatřila Dizzyho fotku. Jméno nad ní hlásalo „Bůh“. Vždycky jsem si na telefonu zapoměla nastavit ochranné heslo, když se kolem ochomýtal Dizzy.

„Bez komentáře,“ poznamenal Hugo. Teď když přišel o křeslo, jal se dělat pořádek v krabici s thrillery, které mu ráno přinesl k odkoupení jeden zákazník.

„Když mi oznámíš, že nekomentuješ to, že vláda odposlouchává moje telefonické hovory, vyjde to úplně nastejno, jako bys něco řekl.“ Stiskla jsem na telefonu tlačítko „Spát“ a poslala Dizzyho přímo do hlasové schránky.

„Vlastně,“ řekl Hugo, „jsem se chtěl zmínit o rakovině mozku.“

„Je soudný den! Hříšníci, kajte se!“ znovu zaječel telefon. Dizzy se nehodlal nechat odbýt. Jason vystřelil prst směrem k ceduli, kterou napsal a vyvěsil nad pokladnu:

MOBILNÍ TELEFONY JSOU ZLO A ROZEŽEROU
VÁM MOZEK!
VYPNĚTE JE A ČTĚTE KNIHY!

K těmto řádkům Hugo dopsal velkými tiskacími písmeny:

NAMASTÉ — S LÁSKOU A V MÍRU VAŠI PŘÁTELÉ
Z VÁŽKY.

Vyšla jsem na ulici a chvíli jsem si pro sebe něco bručela, než jsem hovor přijala.

„Jsi doma, že jo? Hledáš práci?“ zeptal se Dizzy. Uskočila jsem z cesty skateboardistovi, který měl namířeno o dům dál do Kafíčka. Vyhodil si prkno do ruky a připojil se ke svým kumpánům posedávajícím u stolků na chodníku; byli potetovaní všude, kam jsem dohlédla, a od hlavy k patě byli prošpikovaní piercingy.

„Jo,“ řekla jsem. „Makám na tom.“

„Kecy v kleci.“

„Teplouši.“

Dizzy byl můj nejlepší kamarád. Vyrůstali jsme spolu v nížinách Jižní Karolíny. Byl nejmladší z pěti bratrů, homosexuální matematický génius a syn chovatele prasat. Já jsem byla jedináček, obtloustlá, pihatá dcera královny krásy. Vlastně jsme ani neměli na výběr.

„Podle aplikace Foursquare ses před dvěma hodinami přihlásila v antikvariátě Vážka. Proč starostuješ v antikvariátě?“ zeptal se. „Mrkni přes ulici, cukroušku.“

Podívala jsem se ke kavárně před Knihy & hudba Apollo a uviděla jsem Dizzyho, jak tam sedí s telefonem u ucha a připíjí mi sklenkou vína. Stavbou těla se podobal hydrantu: střapaté červené vlasy mu splývaly na ramena, byl taky o něco menší než mých pět stop šest palců, i když by nikdy nepřiznal o kolik. Na sobě měl dlouhé vojenské kraťasy, které mu při jeho krátkých zavalitých nohách sahaly až k lýtkům, a tričko s *Red Elvises*. Ukázal na vysokou sklenici s kávou položenou na stolku velikosti poklice, u nějž seděl.

„Ať je to nejmíň trojité latte,“ řekla jsem.

„S extra pěnou navrch,“ zavrnl do telefonu.

Počkala jsem si na přestávku v pomalu plynoucí dopravě na Castro Street a přeběhla jsem k němu. Nádvoří vydlážděné mexickými dlaždicemi vedlo celé roky do opuštěného kina, teď z něj však byla kavárna, s níž se u řetězcového knihkupectví tak nějak počítalo. Když se v Apollu rozhodli přestavět zavřené kino na jeden ze svých obchodů, celému městu z toho málem přeskočilo. Rozruch nicméně brzy utichl: Apollo si všechny získa širokými, dobře osvětlenými uličkami, kde se lidé v dokonale padnoucích košilích podívali do databáze

a jako lokajové v pohádce vás odvedli k vámi vybrané knize. Hugo si představoval, že je pro ně konkurence, ale já jsem si říkala, jestli v Apollu o jeho obchodu vůbec vědí. Vážka na sebe nijak neupozorňovala, neměla žádnou reklamu ani vývěsní štít, který by stál za řeč. Bylo by fér označit ji za velkou hromadu knih s pokladnou. Hugo přesto trval na tom, že jeho antikvariát stojí na straně dobra v boji o duši lidského společenství, které nemá ani ponětí o tom, že je v nebezpečí. A tak jsme my, obyvatelé Vážky, vstupovali na půdu Apolla jen v krajní nouzi, například když se ve Vážce ucpalo potrubí nebo když nám kamarád objednal trojité latte. Musím se ale přiznat, že jsem ke kouzlu Apolla nebyla tak docela imunní. V těch taškách a hrnečcích s logem jsem nacházela jakýsi druh korporálního pohodlí. Pěkně to kaly s mou sbírkou oblečení, kde byla vyšitá loga všech společností, u kterých jsem kdy pracovala: společností s produkty, jež ve skutečnosti neexistovaly a jež se prodávaly lidem, kteří neměli peníze na to, aby si je koupili.

„Projížděla jsem pracovní nabídky jako zběsilá. Potřebovala jsem si dát pauzu,“ řekla jsem a šťouchla jsem Dizzyho do ramene. Dizzy pracoval přes osmdesát hodin týdně. Jeho koníčky byly následující: zabýval se vývojem otevřeného softwaru, snažil se přebudovat své auto, aby jezdilo na fritovací olej, a poskytoval technickou podporu studentům astronomie v Brazílii, kteří se domnívali, že se jim povedlo objevit kometu. Pro Dizzyho byl čas jednotkou směřitelnou za výkon a výstup. Softwarovému inženýrovi, jehož úkolem bylo dokončovat zakázky co nejrychleji a s co nejméně prostředky, nedávalo mrhání časem smysl.

„Ale dneska ráno ses mrkla, ne? Všimla sis, žeš na LinkedIn dostala doporučení od Martina Wonga? Právě zakotvil u WebEx.“

Nevšimla, protože jsem byla příliš zaměstnaná čtením příběhů o snědých dívkách a mužných chlapcích. Co by o mně Martin, obchodní zástupce, se kterým jsem loni pracovala zhruba dvě vteřiny, asi tak mohl říct? Zatímco jsem na mobilu rychle startovala LinkedIn, Dizzy sáhl do plátěné tašky od Apolla, kterou měl napěchovanou odbornými knihami s obálkami pokreslenými obrázky zvířat: mládě losa na HTML5, liška na iOS. Zahlédla jsem i publikaci s názvem *Druhá světová válka: Unikátní obrazové dějiny*. Dizzy jednou na schůzce společnosti ArGoNet promítl prvních dvacet minut z filmu *Zachraňte vojína Ryana*, aby do našich řad vnesl inspiraci. „Předmostí!“ křičel. „Potřebujeme předmostí!“ Všichni strčili hlavu mezi kolena, aby se nepozvraceli. Dizzy tvrdil, že to bylo nejlepší čtvrtletní setkání vůbec.

Kniha, kterou vytáhl z tašky, byla ale román, brožovaný výtisk v zemitém odstínu s ostrými rohy a pevným hřbetem. Dokonce jsem ji ze své židle i cítila: donesla se ke mně příjemná vůně borovicové kůry a čerstvě nařezaného papíru. V konečcích prstů mě brnělo, jen když jsem na tu dokonalou, neposkrvrněnou obálku pomyslela. Byla to malá, křehká věcička, právě vylíhnuté ptáče. Na rozdíl od knih ve Vážce nebyla tahle poznamenaná pobyttem v přecpaných kabelkách, skvrnami od ranní kávy či nenechavými štěněcími zuby. Byl to *Milenec lady Chatterleyové*.

„Četlas to, ne?“ zeptal se Dizzy. „Diplom z angličtiny nedají nikomu, kdo nečetl Lawrence, nemám pravdu?“

„Jo, četla. V prváku. Přehled anglické literatury. Byli jsme ve stejné třídě.“

„Kdo si to má, krucinál, pamatovat? Poslouchej, mám tu pro tebe ryzí zlato. Čeká nás druhé kolo financování společností Wander Fish. Pamatuješ si Avi Narayanovou?“

„Jasně.“ Nikoho takového jsem si nepamatovala, ale bylo snazší předstírat opak.

„Vede čtenářský kroužek a po nás dvou chce, abychom se k nim přidali,“ řekl Dizzy a zvedl druhý výtisk knihy. „Všichni mají mít stejné vydání.“

„Do čtenářských kroužků já nefušuju. V jednom takovém je moje matka.“

„Jo, v tom samém jako ta moje. Do tohohle ale fušovat budeš. Diplomované lesby Silicon Valley nebo nějaká podobná sračka.“

„My nejsme lesby, blbečku.“

„Pošlu ti ve zprávě link k jejich blogu.“

Ježíšku na křížku. V mámině čtenářském kroužku se nedokázali shodnout ani na tom, kolik cukru přidávat do ledového čaje, a tahle skupina měla blog? Otevřela jsem sms a klikla na odkaz. Knižní klub Sdružení výkonných ředitelek Silicon Valley, zkratka KKSvřsv. Měly dokonce i logo.

„Ehm, Dizz, ty nejsi ženská.“

„Jo, to vím. Expandují, jenom ještě nestihly předělat název. Jsem jejich první chlap.“

„To začínají s tebou?“

„Jo, věřila bys tomu? Zachraňuju té bábě krk. Dneska jsem byl u ní v kanceláři, na stole jí ležela ta knížka, *Milenec lady Chatterleyové*, a ona mi začala vykládat

o nějakém knižním kroužku — jako by mě to snad zajímalo. Že jí dva lidi odpadli a teď jich je jenom osmnáct. To je jedno, zkrátka jsem se k tomu upsal. Pak jsem jí připomněl tebe. Navykládal jsem jí, že jsi hotová kapacita s diplomem z anglické literatury a že by tě na ten svůj sjezd skautíků měla přizvat. Scházejí se ve Woodside, u Avi doma. Nejspíš budeme potřebovat šerpu, abychom se tam nahoru vůbec vyškrábali. Pořádají to každý měsíc. Nic moderního. Jenom mrtví spisovatelé.“

„Mrtví?“

„Jo, to je jejich zásada. A taky musíš být povýšenecká idiotka.“

„Proč bych se k něčemu takovému propůjčovala?“

„Já nehodlám v blízké budoucnosti opustit loď, Mags. A s tím novým financováním máme v ArGoNetu šanci. Avi teď sedí ve vedení. Mohla by tě dostat zpátky.“

Od toho dne před deseti lety, kdy jsme vynechali promoci a vyrazili z Kolumbie do Palo Alta v Dizzyho staré honďě, jsme už něco podobného zažili. Bylo to koncem devadesátých let; Dizzy chtěl napíchnout internetovou zlatou žílu předtím, než vyschne, a já jsem zase chtěla být s Dizzym. A tak jsme sbalili své čerstvě vytištěné magisterské diplomy — jeho byl z matematické informatiky, můj z knihovnictví — a vyrazili do Silicon Valley. Myslela jsem si, že budu pracovat po kavárnách a hledat si práci v knihovně, ale Dizzy mě dostal do své společnosti, která zrovna začínala. Starala jsem se o administrativu a měla jsem směšně vysoký plat: brala jsem dvakrát tolik, než bych si kdy vydělala jako knihovnice. A když se rozjíždí podnik, nikdy neděláte jen jednu věc. Než jsem se stačila otočit, stála jsem před zákazníkem

a někdo mě představoval jako vedoucí odborných služeb. Neuměla jsem programovat, ale chápala jsem, jak spolu jednotlivé informace souvisejí, a dokázala jsem je prodat. Inženýři mě milovali, protože díky mně působili dobře. Vedení mě milovalo, protože v mém podání zněl technický žargon jako *Králíček Sametáček*. Připadala jsem si jako nějaký komiksový sirotek, který si právě uvědomil, že všechny jeho zvláštnosti jsou vlastně známkou superschopností, a kterému už drží místo mezi ostatními superhrdiny v Síni spravedlnosti. Pak technická bublina splaskla a do budov narazila letadla. Všude se zhroutily základy. Já s Dizzym jsme inkasovali zásah, ale ještě pár let jsme paběrkovali u jediných společností, které stále nabíraly zaměstnance. Potom přišla další vlna jménem sociální média. V Silicon Valley se to zase jednou začalo hemžit dotacemi z rozvojových a rizikových kapitálů, poskakovaly kolem jako pinballový míček a napomáhaly vzniku malých společností po celém poloostrově San Francisco. Pak Dizzy na jednom setkání podnikatelů potkal nějaké andělské investory a přišel s nápadem na ArGoNet.

ArGoNet byl něco jako Facebook a Twitter zkřížený s firemním intranetem. Hlavní myšlenkou bylo vytvořit bezpečné hostitelské prostředí, kde by byli zaměstnanci navzájem ve spojení a kde by mohla společnost každému poskytnout bezpečnou interní komunikaci, aniž by se musela obávat zásahů z vnějšího světa. Dizzy a já jsme na ničem nešetřili: jako generálního ředitele jsme najali člověka s titulem MBA ze Stanfordu a nad čínskou cestovní kanceláří na Castro Street jsme si pronajali kancelářské prostory bez oken o rozloze šesti set metrů

čtverečních. O čtyři roky, šest set najatých zaměstnanců, tři generální ředitele a pět kol propouštění později vedení přesunulo mé pracovní místo do Indie. V televizi lidé většinou opouštějí pracoviště se slzami v očích, každého objímají na rozloučenou a v náručí mají krabici, z níž trčí kytky. Ve skutečnosti je to tak, že jednoho krásného rána přijdete do práce a na stole objevíte šek s platem za dva týdny vystavený na vaše jméno, které je ještě ke všemu špatně napsané. U východu na vás čeká ochránka, aby vám při odchodu zkontrolovala tašku.

„To myslíš vážně, že bys mě dostal zpátky?“ zeptala jsem se.

„Byl Erwin Rommel Pouštní liška?“

Neměla jsem ponětí, ale předpokládala jsem, že odpověď zní ano, protože se na mě nepodíval, když to říkal. To většinou znamenalo, že mluví vážně. A že má obavy. Pohybovali jsme se v nezmapovaných vodách. Věděli jsme, co v ArGoNetu dělat, kam si sednout a s kým promluvit, když jsme něco potřebovali. Kód, jímž psal Dizzy a jeho tým, jsem znala, jako by šlo o knihu, kterou jsem četla tolikrát, že se sama od sebe rozevře pokaždé, když ji položím na stůl. Chápala jsem jeho logičnost i nelogičnost, svérázné chování, které mě zároveň těšilo i dohánělo k šílenství, všechna ta drobná provizorní řešení, která jsem objevila a která způsobovala věci, o nichž ani Dizzy nic nevěděl.

„To zvládneš,“ řekl Dizzy. „Předvedeš se, pěkně se oblíkneš, proneseš něco geniálního. A bum! Jsi zpátky ve hře, cukroušku.“

„Kdy je to další setkání?“

„Zítřejí odpoledne.“

Vychrlila jsem ze sebe příkladné množství nadávek. „Budeš v pohodě,“ řekl Dizzy. „Ty dokážeš umluvit i kytky na tapetách, když na to přijde.“

Představila jsem si *Vzdor*, který teď nejspíš ležel na Gloriině kuchyňské lince vedle pytle nízkotučných sušenek a posledního výtisku ženského časopisu *Redbook*, a v pozadí hrála puštěná televize, v níž zrovna běžela telenovela. Možná jsem nebyla tak úplně ve formě.

„Počkej, neměl jsi zítra náhodou jet do Napy s tím inženýrem přes hardware Applu?“

„Ne, předevcírem jsme se v suši baru v Cupertino rozešli. Copak jsi nečetla moje hodnocení na Yelpu?“

Hodnocení na Yelpu byla Dizzyho osobním deníkem. Hodnotil filmy, restaurace i haraburdí, které nakoupil přes Amazon. Nikdy se nespokojil se strohým popisem. Psal sáhodlouhé příběhy o tom, co se na onom místě nebo s těmi věcmi stalo, proč se to stalo a s kým to zažil. Dřív jsem Dizzyho hodnocení milovala. Někdy jsem k nim přidávala vlastní komentáře: předstírala jsem, že ho neznám a jeho názor mi zatraceně leze na nervy. Následně jsme se naoko pustili do zuřivé hádky, která pravidelně končila tím, že nás z dané stránky vyloučili. Byli jsme jako děti, které do sebe na autodromu v luna-parku narážejí s příliš velkou vervou. Teď už jsem jeho hodnocení dlouhou dobu nesledovala. Nebyla to taková zábava, když jsem si nemohla dovolit nic z toho, o čem zrovna psal.

Dizzy vyzunkl zbytek vína a udělal přitom bolestnou grimasu. Potom si skleničku podržel před sebou a zkoumal její prázdnotu. „Medvědí chcanky,“ řekl. Popadl mě za hlavu a políbil do vlasů. „Musím běžet. Jdeme s těmi

programátorskými opicemi k Finneganovi na pár paná-
ků. Chceš se přidat? Platím.“

Dizzy za pití platil vždycky. Byla to jeho největší ma-
nažerská přednost.

Finnegan byl variace na irskou hospodu, oblíbený
mezi fanoušky Orsona Scotta Carda a *Červeného trpas-
líka*. Dřív jsem Finnegana upřímně milovala. Chodili
jsme tam s bandou z práce pokaždé, když skončila dal-
ší čtrnáctihodinová šichta, a do rána jsme se ládovali
jalapeño papričkami, pili Guinness a citovali z filmu
Skutečný génius. Pak jsem se odpotácěla těch pár bloků
domů, trochu jsem se prospala a ráno mě čekalo další
kolo. Bylo to místo, kde jsem triumfovala, kde mě odmě-
ňovali za to, že jsem ukřižené zákaznicky dokázala pře-
měnit v neškodné, chlupaté králíčky. Loni touhle dobou
by mi všichni objednávali pití a chtěli se mnou mluvit.
Dnes bych ale byla jen šéfova nezaměstnaná kamarádka.

„Domácí úkol,“ řekla jsem a zvedla *Milence lady Chatter-
leyové*. Nato Dizzy odešel a nechal mě samotnou s pou-
hými třemi sty stránkami postviktoriánské literatury,
které stály mezi mnou a výdělečným zaměstnáním.

„Koukám, že máš novou knihu,“ prohodil Hugo, když
jsem se do Vážky vrátila pro věci.

„Nešil, můžu to vysvětlit.“ Pověděla jsem mu o čte-
nářském kroužku a uložila *Milence lady Chatterleyové*
do koženého batohu s logem ArGoNetu. Jen tak pro leg-
raci jsem přihodila také *Ďábelské srdce*, *Zlatokopku* a *Kur-
tizánu*.

„Jsem si jistý, že by se tu pro tebe nějaký výtisk našel,“
řekl Hugo a hnal se k regálům s knihami. „Mám dojem,
že jsem jeden nedávno někde zahlídl.“

Ve Vážce byl stejný pořádek jako na stanovišti obytných přívěsů, které právě zdevastovalo tornádo. Kdybych měla čekat, až najde knihu, kterou podle svých slov někde skoro určitě viděl, strávila bych tu celou noc.

„Jedna myslím byla v oddělení sportu a dovolené!“ křikl za ním Jason. Nějaká dáma, která se zrovna probírala knihami vhodnými jako dekorace na konferenční stůlek, na něj nakvašeně pohlédla a přiložila si prst ke rtům. „Co jako?“ ohradil se. „Tohle je knihkupectví, ne knihovna.“

„Hugo!“ zavolala jsem. „Myslím, že máme všichni číst stejné vydání!“

„Fašisti!“ slyšela jsem ho křičet, když jsem vycházela ze dveří.

Pokud byste si svou ruku představili jako poloostrov, kde by San Francisco bylo na konci prostředníčku a San José u zápěstí, Mountain View by leželo ve středu dlaně. Na rozdíl od San Franciska jsme tu neměli žádné hipstery v rolácích a brýlích po babičce, kteří by programovali ve zrekonstruovaných skladištích. A i když tu sídlil Google, Mountain View nebylo stejné terno jako Palo Alto anebo Menlo Park. Kdyby Silicon Valley místo počítačových společností přetévalo papírnami nebo továrnami na koberce, v Mountain View by bydleli všichni dělníci i manažeři střední linie. Až na to, že místní domy z padesátých let o rozloze čtyři sta šedesát metrů čtverečních měly zabudované solární panely a strukturovanou kabeláž a stály jen něco málo přes milion dolarů.

Navzdory vysokým životním nákladům jsem si však spoustu věcí v Mountain View zamilovala. Například starobylé železné pouliční lampy. Byly jako vystřižené z Dickense — kromě elektřiny samozřejmě —, a když jsem se večer vracela z Vážky, mohla jsem si díky nim číst. Domů mi to většinou trvalo něco mezi sedmi a osmi stránkami. Jen pro srovnání: čekání na kávu Divoký kladivoun v Kafíčku zabralo o dvě stránky méně a porci vepřového mu-su s sebou z levné čínské restaurace na rohu jsem dostala o tři stránky později. Cesta domů byla tichá a poklidná; mohla jsem si v klidu číst, aniž bych se musela s Jasonem rvát o křeslo. Jediné zvuky na ulici lemované stromy pocházely od rodin, které se na noc stahovaly do bezpečné náruče svých domovů: cinkání nádobí ve dřezu, falešné tóny klavíru při nacvičování známé písničky „On Top of Old Smoky“, nezaměnitelné záchvaty hihňání, jaké může vydávat jen batole, které někdo lechtá.

Poslední tři hodiny jsem z velké části strávila v Kafíčku, pevně odhodlaná *Milence lady Chatterleyové* pokořit. Nejdřív jsem si ale samozřejmě musela dočíst kapitolu v *Ďábelském srdci*. Když jsem z Kafíčka odcházela, *Ďábelské srdce* jsem měla přečtené, stejně tak šedesát stránek *Zlatokopky*, ale lady Chatterleyová šla domů pro jednu nedotčená.

Cestou jsem se zastavila v asijské prodejně s potravinami, v kapse dvacetidolarovou bankovku, která mi musela vystačit na víkend, a koupila jsem si instantní polévku a lístek do loterie. Od obchodu to bylo jen pár bloků k dvojdomku, který jsme sdíleli s Hugem. Ucítila jsem vůni grilu vzadu na zahradě a zakručelo

mi v břiše. Hugova romantická večeře ve dvou očividně přerostla ve večírek. Za domem jsem slyšela smích a brnkání trsátka o kytaru, někdo hrál písničku od Fleetwood Mac.

Vydusala jsem po čtyřech schodech na verandu, která spojovala můj a Hugův domek, a všimla jsem si, že mám pootevřené síťové dveře. Mezi nimi a vchodovými dveřmi jsem našla papírový tácek obalený celofánem a na něm přilepený vzkaz.

Chřest zabalený v pršutu. Taky jsem pro tebe našel tu knihu. Pojď s námi slavit.

Tvůj Hugo

Znovu jsem se podívala do tmavého rohu za síťovými dveřmi. Doopravdy tam leželo něco, co by se za knihu dalo považovat. Nebylo to zrovna dvojče té, kterou mi věnoval Dizzy. Tahle kniha vypadala, jako by zakusila soudný den. Na hřbetu jí chyběla obálka, takže byla vidět vazba a lepidlo. Voskovaný papír byl na okrajích roztržený a tvrdý, jak na něj svítilo slunce, obálka byla zohýbaná vlhkostí. Když jsem zažloutlé stránky knihy otáčela, praskaly, jako by si stěžovaly na to, že se musí v tak vetším stavu hýbat. Tohle byla knižní verze zrezivělého Rambleru 62, rachotiny, kterou Dizzy jezdil na střední a kterou jsem já ze strachu o život jezdit odmítala. Nepřekvapilo by mě, kdyby kniha vyčerpaně chrlila černé oblaky kouře stejně jako Dizzyho auto. Vzala jsem to ubožátko dovnitř. Kdybych ho mohla napojit teplým mlékem a uložit do vlastní postele, udělala bych to.

Můj byt nebyl zrovna zrcadlovým obrazem Hugova paláce se dvěma ložnicemi na druhé straně zdi; spíš šlo o jakýsi přístavek, dodatečnou architektonu myšlenku, s jednou ložnicí a nevelkým snídaňovým pultem, jenž odděloval kuchyni od obývacího pokoje. Ten byl dost velký na to, aby se do něj vešla dvojpohovka, ratanový papasan, televize s plochou obrazovkou o úhlopříčce sedmačtyřicet palců a pět knihovniček z Ikey napěchovaných knihami, které mapovaly můj život jako kronika. *Velký Gatsby* utrpěl zásah zpěněnou colou, *Pýcha a předsudek*, ta se nikdy nevzpamatovala z čelního pádu do kaluže, a jediná kniha, kterou jsem kdy dostala od své matky: Daltonova edice pohádek Hanse Christiana Andersena s malou mořskou vílou na obálce. I její stránky byly hnědé, křehké a opotřebované.

Tu knihu a její hrůzostrašné příběhy jsem milovala. Celé léto jsem stále dokola četla horory, které se odehrávaly na jejích stránkách. Zatímco mí přátelé byli v dětství u vytržení z *Draculy*, *Frankensteina* nebo *Sweet Valley High*, já jsem se nořila do všech těch přetržených životů a nešťastných konců, kterými Andersenovy pohádky přetékají. V této knize jsem objevila příběh mořské víly, která obětovala hlas pro lidské nohy a usnula před prahem svého milovaného prince. I když ji každý krok bolel jako bodnutí nože, tancovala pro něj, kdykoliv si usmyslel. Nakonec si vzal jinou a malá mořská víla se proměnila v mořskou pěnu. Moje matka zbožňovala zpívajícího kraba a tancující rybu ze stejnojmenného kresleného filmu. Já jsem ale milovala původní mořskou vílu.

Vždycky jsem chtěla být holčičkou, které maminka kupuje spousty knih. Představovala jsem si, jak mě

máma hladí po hlavě a vypisuje šek, abych si mohla objednat knížky ze školního týdeníku *Čtenář*. Snila jsem o tom, že zdi mého pokoje od podlahy ke stropu pokrývají police plné knih a u nich je přistavený pojízdný žebřík, abych mohla lézt nahoru a dolů a prohánět se od jednoho kouzelného světa k druhému. Zastavila bych se v tom světě, který by se pro daný den hodil nejlépe. Doma jsme měli spoustu knih. Netknuté klasické tituly, od *Převyprávěných příběhů* až po *Fiestu*, stály v matčině obývacím pokoji jako centurioni. Knihy k vystavování — úctyhodné fotografie jižanské zemědělské půdy nebo fotbalu v Jižní Karolíně — byly vždycky naleštěné a zbavené všech otisků prstů. V kuchyni měla máma kuchařky, stejně čisté a neposkvrněné jako v den, kdy je vydolovala z krabice zaslané časopisem *Southern Living*. Žádný *Bílý tesák*, ani *Ostrov pokladů*, ani *Lev, čarodějnice a skříň*. Ty jsem později objevila až sama v knihovně.

V osmi letech jsem doma oznámila, že chci být knihovnicí, a matka se zděsila. Bylo mi jasné, že si mě představuje jako matronu, která dřepí mezi stohy knih, na nohou má pohodlné boty, vlasy svázané do uzlu a na nose brýle, přes které sleduje lidi zarytým, opovržlivým pohledem, protože nezaplatili zpozdě. Ať už jsem řekla cokoli, nedokázala jsem ji přesvědčit, že mě taková budoucnost nečeká. Knihovníci, které jsem znala, byli superhrdinové přes data. Stejně jako průzkumníci a dobrodruzi Starého světa pluli přes nezmapované oceány informací a kreslili mapy, aby lidé mohli cestovat, kam se jim zachtělo. Zároveň schraňovali všechno, co už ostatní zapomněli, archivovali příběhy ze života a skládali je dohromady.

Na střední škole jsem nastoupila jako dobrovolnice do naší městské knihovny; byla to malá žlutá budova blízko náměstí. V domě mých rodičů byl bezpočet tichých pokojů, kde jsem se mohla jako jedináček snadno schovat i s knihou, ale ticho knihovny bylo plné života a lidí, kteří hledali to, co chtěli a co potřebovali. A já jsem jim mohla pomoci. Uličkami jsem tlačila vozíky plné knih, kolečka skřípala pod tíhou slov. Razítkovala jsem datum vrácení výpůjčky na seřazené kartičky a potom jsem je vkládala do papírových kapsiček na obálkách knih. A když mi skončila směna, zůstala jsem v knihovně. Shrbila jsem se na nízké židličky ve vzdáleném koutu oddělení referenčních služeb a četla jsem knihy, které by mi matka nikdy nedovolila přinést domů — *Miluju tě navždy* od Judy Blumeové, *Šalamounovu píseň* a spoustu historických milostných románů, které měly na obálkách dmoucí se živůtky a vlasy vlající ve větru.

Na univerzitě v Jižní Karolíně jsem se od knihovniců naučila, jak porozumět tomu, co lidé chtějí, a jak jim pomoci vykročit správným směrem. Všechny dovednosti, které jsem potřebovala pro rozjezd nové internetové firmy, třeba vytvoření systému pro správu obsahu nebo řídicích rozhraní, na kterých fungují, jsem se naučila v knihovně. Uvědomila jsem si, že jakýkoliv soubor informací má určitý vzorec, vlákno, které prochází každíčným zrnkem. Stačilo zatáhnout a všechny části zapadly na své místo. „Poznání nám vnucuje falešný řád,“ napsal Thomas Stearns Eliot ve *Čtyřech kvartetech*. „Neboť každý řád se každou chvílí mění.“

V univerzitní knihovně jsem, i když trochu nabručeně, rovnala knihy do polic. Měla jsem směny od osmi

do půlnoci a skláněla jsem se před přísným systé-
mým číslováním národní knihovny Spojených států ame-
rických. Zběžné prohlížení hřbetů knih vyrovnaných
v policích ve snaze najít tu pravou bylo jistým druhem
meditace. A každou noc, když jsem s vozíkem plným knih
projížděla uličkami a ukládala vrácené výpůjčky na mís-
ta, jsem narazila na párek milenců v různých formách
objetí. Někdy jen seděli opření o stěnu, četli si anebo
pospávali. Jindy jsem zpoza regálů zaslechla dvojici ve
víru vášně, jakou mohou pociťovat jen lidé, kteří nemají
vlastní pokoj. V noci byly police s knihami jako les ve
Snu noci svatojánské, ve stínech viselo darebáctví a vášeň.

Položila jsem Hugovu *Chatterleyovou* na snídaňový
pult a otevřela ji na titulní straně. Na horní okraj někdo
vepsal datum: Duben 1961. A pak jsem očima přešla po
zbytku stránky a zastavila se na něčem, co tam být ne-
mělo. Celá titulní strana byla spletenec ručně psaných
poznámek.

Rozsvítila jsem lampičku nad pultem a podívala
jsem se pozorněji. Vypadalo to na mužský rukopis, šlo
o směsici psacího a tiskacího písma, byl věcný, avšak
podlouhlý a elegantní. Nožičky *t* byly rázně přeškrtnu-
té, písmena *i* otečkovaná krátkým, vzhůru směřujícím
zabodnutím pera, jako plamínek svíčky.

Láska nám objeví to, co nevíme, že chceme.

A pod tím byl jiný rukopis, jehož písmena byla nepřeru-
šovaná a navazovala jedno na druhé. Písmo bylo plynulé
a ženské. Vypravila se mi zelená tráva v létě a rozvířené
sukně.

A já jsem tu objevila tebe.

Zvedla jsem knihu a pevně ji uchopila, aby se mi nerozpadla, ale můj stisk byl příliš silný a stránky se rozlétly po celém pultu. Když jsem je shrabovala na hromádku, uvědomila jsem si, jak moc Huga miluju. Například to, jak si myslel, že můžu s takovouhle knihou přijít na zítřejší schůzku. Připomínal mi mou pratetu Trudy, která vždycky nosila v kabelce půlku grepu a nechápala, proč si s ní nikdo nechce dát.

Žvýkala jsem chřest a usadila se na papasanu u okna. Přehnula jsem neposkvřněnou obálku *Milence lady Chatterleyové* od Dizzyho. Byla jsem připravená. Tahle kniha bude dobrá. Donutím ji, aby byla dobrá. Otočila jsem na nažehlenou a nepopsanou titulní stránku, ale pohledem jsem zalétla zpátky k hromadě listů na snídaněm pultu.

Láska nám objeví to, co nevíme, že chceme.

Vrátila jsem se ke knize, již jsem držela v ruce. První kapitola, první stránka. Přinutila jsem se soustředit. Dneska v noci tu knihu přečtu a zítra všem v čtenářském kroužku vytřu zrak. Na druhé straně jsem dostala příšernou chuť na dietní colu a burizony. O chvíli později jsem už žvýkala kolečko pufované rýže se sýrovou polevou a dál jsem zírala na části Hugovy knihy. Okraje skoro každé stránky byly poseté poznámkami psanými stejnými dvěma rukopisy jako vpisky na titulní straně. Naklonila jsem knihu do světla lampy. Na začátku první kapitoly jsem objevila následující:

Haló? Já jsem Henry. Kdo je tam?

Dobrý den, Henry, tady Catherine.

Catherine, děkuji, že píšete. Jsem čím dál tím zvědavější. — HENRY

Ne víc než já. Proč *Milenec lady Chatterleyové*?
Proč začít psát zrovna do této
knihy? — CATHERINE

Vlastně nevím. Když jsem tu ubohou, otrhanou
knihu uviděl, bylo mi jí líto. Napadlo mě, že bych
jí mohl dělat společnost. Měl jsem tenhle román
vždycky rád. Věděla jste, že se měl původně
jmenovat *Něžnost*? Líbí se mi, jak je jejich láska
něžná. Zvláště Mellorsův dopis na úplném konci.
„Kdybych mohl spát s tebou v náručí, inkoust by
mohl zůstat v kalamáři.“ — HENRY

Seděla jsem — rýžovou sušenku na půl cesty k ústům —
a přemýšlela, co to má, krucinál, znamenat. Vybrala
jsem namátkou další stránku. Strana 156.

Catherine,
pronásleduješ mě, pokoušíš mě, popichuješ mé
smysly. Chtěl bych vdechovat tvou vůni, nosit
tě v plicích, chtěl bych, aby ses pro mě stala
nezbytnou. Chtěl bych, abys věděla, jaký je to
pocit, když se tě dotýkám, když slyšíš můj hlas
říkat tvé jméno. — HENRY

Podívala jsem se na stránky, které byly nyní rozházené po celé kuchyni. V hlavě mi jako včelí roj bzučelo milion otázek, ale jedna byla hlasitější než ostatní. Co se, sakra, stalo mezi „děkuji, že píšete“ a „aby ses pro mě stala nezbytnou“?

Odsunula jsem volné listy stranou a hledala nějaký vzkaz na pozdější stránce: 389 — nic, 335 — nic. Dokonce ani na konci dvoustovky nebyla po dopisování žádná stopa. Pak jsem ale konečně otočila na stranu 249.

V neděli je první letní den. Budu na tebe čekat
v parku Pionýrů u fontány, v poledne. — HENRY

Připadala jsem si, jako bych dorazila domů z výletu a zjistila, že jsem ze zavazadlového pásu sebrala cizí kufr. Zběžně jsem si prohlédla stránky, které přede mnou ležely. Slova v Henryho a Catherinině rukopisu jako by se rozpínala a smršťovala, slova, na něž jsem neustále narážela v milostných románech, které jsem četla ve Vážce. *Objetí, chtíč, toužení*. To byla slova z knih, nikoliv slova, která používali skuteční lidé, dnes už ne. Byla určena pro pergamen a brk a kalamář, měla být opatřena voskovou pečetí a doručena mužem, který hnal nocí svého koně. A přesto byla tady, okrouhlé znaky vepsané perem na okraje stránek *Milence lady Chatterleyové*.

Přitáhla jsem si hromádku stránek blíž a opatrně jsem je vrátila na místo. Ať už byli Henry s Catherine kdokoliv, teď se nacházeli v mé péči. Nepamatuju si, jak dlouho mi trvalo, než jsem všechny stránky prošla a srovnala. Jen si vzpomínám na hluk z Hugovy oslavy,

který se prodral dovnitř přes zavřená okna, i na to, jak jsem se ho snažila ignorovat, jako by šlo o zvuky vydávané milenci ve vedlejším pokoji.

Stříbrná jehla

Ta kniha je o vášni. Ona svlékne kůži a skrz
touhu zakusí znovuzrození.

CATHERINE

Díkybohu za toho chlápka z UPS. Nebýt drnčení zvonku, ještě bych spala. Když mě vzbudil, napůl jsem padala z pohovky a na tváři jsem měla slinou přilepenou stránku. Dohrabala jsem se ke dveřím, chlapíkovi z UPS jsem se podepsala jako John Lennon a podržela mu dveře, aby mohl dovnitř protlačit bednu na kolečkách. Pak jsem mrkla na hodiny. Schůzka KKSvřsv měla začít za hodinu. Dizzy tu bude každou chvíli, aby mě vyzvedl. Skočila jsem do sprchy a pak jsem se rozběhla ke skříni. V zásadě jsem měla dvě možnosti: buďto jsem mohla zvolit vzhled marketingové pracovnice společnosti Cisco a model, který pro mě kdysi vybrala obchodní zástupkyně luxusní prodejny Nordstrom, anebo tričko a džíny, jež byly typickým rysem zaměstnance Googlu. Rozhodla jsem se pro to druhé, oblékla jsem si kalhoty a triko, které mělo vepředu nápis *Schrödingerova kočka je mrtvá* a vzadu *Schrödingerova kočka není mrtvá*. Vůbec jsem nepochybovala o tom, že i Dizzy na sobě bude mít své obvyklé vojenské kraťasy

a tričko. Byli jsme geekové. Bude lepší, když to každý uvidí hned od začátku.

Zrovna když jsem na příjezdové cestě zaslechla Diz-zyho kabriolet jezdící na bionaftu, zazvonil mi mobil. Máma.

„Přišel ten balík, co jsem ti poslala?“ zeptala se. „Právě jsem od UPS dostala zprávu o doručení zásilky. Co tomu říkáš?“

Nemělo cenu krabici teď otevírat. Věděla jsem, co v ní je. Další kus nábytku. Podle mé matky neexistoval na světě problém, který by se nedal vyřešit novou lampou od Tiffanyho. Než jsem se přestěhovala do Kalifornie, neměla jsem vlastní byt, kam by mi mohla pořízovat vybavení. Nedělalo jí však nejmenší potíže dojet padesát kilometrů na kolej, okouzlit jednoho z mých spolubydlících, který ji následně pustil dovnitř, a pak mi vyměnit všechna trika a roztrhané džíny za lněné sukně a svetry od Ann Taylorové. Teď jsem byla od matky skoro pět tisíc kilometrů, takže mi mohla věci jenom posílat. A nábytek, to bylo její. Objemný, těžký nábytek, kterého se nedalo zbavit. Když jsem ještě pracovala, rychlou předvolbou jsem pokaždé vytočila číslo Armády spásy a nechala jsem je odvézt kuchyňské vozíky s mramorovou deskou, kožená křesla a ozdobné barokní stoly, které by byly trochu moc i na Marii Antoinettu. Později jsem se obrátila na inzerční webovou stránku Craigslist a díky mámině velkorysosti jsem několik měsíců zvládala platit účet za internet.

„Teď nemůžu mluvit,“ řekla jsem. „Zrovna jdu na schůzku.“

„Těžko můžeš jít na schůzku. Jsi nezaměstnaná.“

Ve světě, kde jsem vyrůstala, dostávali vyhazov jenom podezřelí lidé. Když jsem o svém dočasném propuštění pověděla rodičům, trvali na tom, abych se vrátila domů a ostudné období nezaměstnanosti prožila pod jejich přísným dohledem. Kdybych to udělala, vdala se a měla děti, Bůh by se postaral o zbytek. Byly, tuším, časy, kdy jsem si totéž myslela o ArGoNetu. Myslela jsem si, že pokud udělám všechno, co se po mně chce, ArGoNet mě odmění bohatou a zabezpečenou budoucností. Ale na tom, jak tvrdě jsem pracovala nebo jak dobrá jsem byla, nakonec vůbec nezáleželo. Došlo na čísla, a když se ta čísla vrátila z Indie, byla menší. Moře se nestará o to, koho pohltí. Spasitel nebo hříšník, přílivu na tom nezáleží.

„Mami, teď ti to nemůžu vysvětlovat, ale musím jít. Je to důležité.“

„Důležitější než tvoje rodina? Fajn, běž si na tu svou schůzku. Mohli bychom s tátou klidně pojít ve strouze u cesty, ale ty bys po nás ani nevzdechla.“

Mí rodiče se vzali týden poté, co dokončili vysokou školu. Otec běžecká hvězda. Matka vicemiss Jižní Karolíny. Obrázky z prvních let jejich společného soužití byly plné úsměvů a bezstarostnosti mladých novomanželů, jimž jejich nalinkované životy platí lidé, kteří je vychovali. Nikdy si nekladli žádné otázky. Oni ani neměli ponětí, že nějaké existují. Přesně jsem věděla, jak u nich probíhala sobota. Už předtím než jsem se narodila, chodíval táta o sobotách se svými kamarády na snídani a pak se vrátil domů, kde na něj čekala máma v golfovém oblečku ovocné barvy s kotníčkovými ponožkami a sladěným kšiltem proti slunci. Jejich golfové tašky stály v předsíni opřené o schodové zábradlí a matka seděla na točitých

schodech z dubového dřeva, ruce sepnuté kolem hladce oholených kolen, a čekala na něj. Když jsem byla malá, hráli golf blízko našeho domu a na páteční a sobotní odpoledne a večery v klubu si najímali chůvu. Jakmile jsem však povyroستla a mohla být doma sama, rodiče ucítili nově nabytou svobodu a začali objevovat svět golfových letovisek. Tato místa pro ně byla zábavním parkem, zemí večerních šatů v základních barvách a parfémů, které voněly po čerstvě posečené trávě. Nejsem si jistá, jestli matku golf vůbec bavil. Otec ho ale zbožňoval a jí na ničem jiném než na otci nezáleželo.

„Fajn, mami, otevířu to hned teď.“

Rozřízla jsem krabici kuchyňským nožem a objevila dubový konferenční stůlek ve strohém stylu mission, což byla překvapivě decentní volba na ženu, která měla na zdi v kuchyni pověšené vycpané kachny.

„Otevřelas to přáníčko?“ zeptala se. „Otevři ho, dokud jsem na telefonu.“

„Žádné nevidím.“

„Je v šuplíku. Proč se nikdy nepodíváš dovnitř?“

Dizzy venku několikrát zatroubil. Otevřela jsem zásuvku a našla v ní jeden z matčinyých dopisních papírů ozdobený malými liliemi, její oblíbenou květinou. „K novým začátkům“ stálo na obálce.

Má matka byla krásná žena, která se snažila, aby všechno kolem ní bylo právě tak nádherné jako ona. Podle mě se jí to nikde nedařilo tolik jako u rukopisu. Její písmena vypadala, jako by cvičila chůzi s nezkrácenými verzemi slovníků na hlavě tak dlouho, dokud nezískala dokonalé držení těla. Byl to rukopis ženy, která nikdy nepochybovala o tom, kam patří, a která se každé ráno

budila s tím, že ví, co pro ni nachystal další den. Srdce mi poskočilo, když jsem přáníčko otevřela a našla v něm šek na deset tisíc dolarů. Zírala jsem na čtyři krásné nuly, navrchu vzájemně propojené, jako by šlo o očka na kraje. Matka mi konečně pomáhala způsobem, který byl doopravdy užitečný.

„Mami, nevím, co na to říct.“

„Rozhodli jsme se, že dostaneš své dědictví o něco dřív.“

Teď jsem se trochu zarazila. Čtyři nuly náhle vypadaly docela maličké. Mí rodiče byli zazobaní. Tohle bylo vydědění jako vyšitě.

„Není to všechno,“ odpověděla na mé mlčení. „Jen něco málo, aby ses mohla vrátit domů.“

A byli jsme u toho.

„Jsem tady šťastná,“ řekla jsem a zaslechla, jak Dizzy znovu zatroubil. Popadla jsem tašku a vyběhla ven s mámou u ucha.

„Ty nemáš ani ponětí o tom, co je štěstí. Jsi nezaměstnaná, nemáš manžela. S Kalifornií jsi to zkusila a nevyšlo to, což jsem ti, pokud si dobře vzpomínám, říkala, ještě než ses tam vůbec přestěhovala. Je čas, Margaret Victorie. Čas vrátit se domů.“

Sedla jsem si vedle Dizzyho a pomyslela jsem na dům svých rodičů, velkou nekoloniální stavbu poblíž středu města, kterou po občanské válce neboli válce severní agrese, jak ji na Jihu nazývali, za peníze politických oportunistů postavil můj praprapradědeček. Vždycky jsem se v tomto domě cítila odstrčeně, byl natolik plný radosti mých rodičů a jejich spokojenosti jednoho s druhým, že pro mě už v něm nezbývalo místo. Při představě

domu jsem pokaždé ucítila vůni matčina šerškového mýdla. Hodinu před otcovým příjezdem se vždycky vykoukala; smyla ze sebe pachy dne, který nestrávila v jeho přítomnosti. Její touha po něm mě děsila. Náš domov jí nestačil. Já jsem jí nestačila. Kdybych přišla o otce, byl by ze mě sirotek.

„Víš, co mi onehdy říkal tvůj strýček Jamie?“ pokračovala máma. „Ptal se mě, jestli jsi jedna z těch divných holek. Pak mi pověděl, že je to naprosto v pořádku, že tvůj ‚alternativní životní styl‘ akceptuje. Tohle mi řekl přímo v supermarketu u sladkých cibulí. Já nemůžu mít homosexuální dítě, Margaret Victorie. S Dizzym je to něco jiného. Jeho máma má ještě čtyři další kluky. Já ale ne. Mám jen tebe, a jestli jsi lesba... Tolik toho po mně zkrátka chtít nemůžeš.“

Podívala jsem se na Dizzyho a vzpomněla jsem si, jak jsem matce oznámila, že je gay. Budiž jí přičteno k dobru, že o něm nikdy křivě nepromluvila ani s ním nezačázela jinak než s ostatními. Předpokládala, že se před každým jejím přáním a touhou skloní až k zemi jako kdokoliv jiný. Nicméně pokaždé, když byl poblíž, jsem v jejích očích zahlédla jakési vypětí, jako by vážila všechno, co řekla nebo udělala, jako by Dizzy nebyl gay, ale cizinec. Nevadilo jí, že je gay. Vadily jí potíže s tím spojené.

„To proto, že jsme tě nechávali tolik čist, víd?“ zeptala se. „Neměla jsem ti dovolit skončit s tenisem. Kdybys byla víc na slunci, tohle by se z tebe nikdy nestalo.“

„Mami, já nejsem lesba.“

Dizzy si popraskal volant kávou.

„Tak se vrať domů a vdej se jako spořádaná žena,“ řekla máma. „Bill Cumberland se právě rozvedl.“